

Arrest

nr. 207 640 van 10 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. Z. CHIHAOUI loco advocaat Mr. M. VAN BEURDEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 juni 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 juni 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 12 juli 2018.

1.3. Op 23 juli nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10/05/1373 (Gregoriaanse kalender: 1/08/1994) in Shiraz (provincie Fars). U ging naar school tot het tweede middelbaar en begon nadien te werken. Eén à twee jaar werkte u voor uw nonkel die een eigen firma had van bouwsteigers. Nadien ging u aan de slag voor iemand die zich bezighield met het organiseren van feesten en trouwfeesten, en ongeveer twee jaar geleden begon u uw eigen bedrijf in deze branche.

Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran leerde u M.(...) A.(...) kennen. U ging vaak met haar op stap en maakte op die manier ook kennis met haar andere vrienden en vriendinnen waaronder N.(...) K.(...). Een vijftal maanden nadat u M.(...) had leren kennen vertelde ze u dat zij zich bekeerd had tot het christendom. U had reeds vermoedens gekregen hieromtrent omdat M.(...) en haar vrienden soms over geheime bijeenkomsten spraken en in deze context ook Jezus Christus vernoemden. Bovendien hadden ze het op een keer ook over een kerk. Zelf had u hen van uw kant verteld over uw problemen met uw vader en grootvader. Zo vonden zij alcohol drinken een zonde en werd u constant vernederd door uw grootvader omdat u dit deed. Daarnaast werden er ook islamitische bijeenkomsten georganiseerd bij u thuis, moest u vasten tijdens de Ramadan en werd u verplicht om op te staan voor het ochtendgebed. De vrienden van M.(...) daarentegen noemden u 'broeder' en waren erg vriendelijk. Toen het vertrouwen tussen jullie verder gegroeid was en u hen op een dag weer vertelde over de problemen bij uw thuis, zeiden M.(...) en N.(...) dat ze u wilden helpen om rust te vinden en uw God te leren kennen. Ook vertelden ze u dat zij bekeerd waren en dat u met hen mee mocht gaan naar die christelijke bijeenkomsten die eigenlijk huiskerkdiensten waren. Ze zeiden dat Jezus Christus altijd klaar staat voor de christenen en dat hij u zou helpen. Tijdens de elfde maand van het jaar 1396 (Gregoriaanse kalender: januari - februari 2018) ging u voor het eerst mee naar zo'n huiskerkdienst. Deze huiskerk telde ongeveer dertig leden en het hoofd ervan werd "monsieur" of "mijnheer" genoemd. Omwille van veiligheidsredenen mochten jullie niet te veel over elkaar en over "monsieur" vragen of weten. Pas na tien bezoeken aan de huiskerk ging "monsieur" zich persoonlijk komen voorstellen aan u en u meer informatie geven over wat u precies moest doen.

Nadat u twee maal naar deze huiskerk was geweest ging er op 25/11/1396 (Gregoriaanse kalender: 14/02/2018) een kerkdienst en feest voor Valentijn georganiseerd worden door "monsieur". Omdat u trouwfeesten organiseerde en over goeie locaties kon beschikken vroegen M.(...) en N.(...) u of u een bepaalde villa aan de rand van de stad in Ghalat kon regelen. "Monsieur" had hier geen problemen mee en vroeg louter of deze plek wel veilig was. Samen met een paar andere jongens ging u die dag voorbereidingen treffen in de villa die u had geregeld. U bracht onder meer alcohol mee en zij een paar kruisen en afbeeldingen van Jezus. In de tuin was een Afghaanse werker bezig en u vroeg hem om op de uitkijk te gaan staan in de straat. Terwijl u bezig was in de villa belde de Afghaanse werker u op en zei hij dat er een paar verdachte auto's de straat waren ingereden. Via de camera's waarmee de villa uitgerust was zag u dat deze auto's allemaal een militaire nummerplaat hadden. Samen met de andere jongens klom u over de muur naar de villa ernaast, en doorkruiste u nog vele andere villa's tot jullie uiteindelijk in Shab Shotori terechtkwamen. Daar contacteerde u de Afghaanse werker van de villa die u vertelde dat de overheidsagenten uw wagen hadden weggetakeld en alle spullen die zich in de villa bevonden in beslag hadden genomen. Samen met de andere jongens die bij u in de villa waren nam u een taxi naar het centrum van Shiraz waarna u uw vriend M.(...) opbelde die u kwam ophalen en mee naar zijn thuis nam. Hierop belde u uw vader en vertelde u hem alles. Hij zei dat u zich moest schuilhouden bij M.(...) om te zien wat er zou gebeuren. Een paar dagen later belde u opnieuw met uw vader en zei hij u dat een paar leden van de huiskerk werden gearresteerd en alle schuld in uw schoenen hadden geschoven. Omdat uw vader een voormalig militair was en uw opa lid van de 'basiedj' konden zij uw dossier opvolgen via hun connecties. Ze zeiden dat uw probleem niet opgelost kon worden met geld en dat u het land moest verlaten. In totaal bleef u ongeveer een week bij M.(...). Nadien bracht een vriend van M.(...) u via Yasoudj naar Bazargan waar u nog een paar weken in een andere woning verbleef. Vanuit Bazargan stak u vervolgens op illegale wijze de grens met Turkije over, waar u nog anderhalve à twee maanden verbleef tot de smokkelaar verder alles geregeld had. Van Turkije reisde u nog naar Azerbeidzjan en Armenië, van waaruit u met een vals paspoort naar Brussel vloog op 24 juni 2018. Bij aankomst in Brussel werd u aangehouden door de luchthavenpolitie en overgebracht naar het transitcentrum in Steenokkerzeel. Op 28 juni 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een gedeeltelijke kopie van uw 'shenasnameh' of identiteitsboekje en uw Iraanse nationale identiteitskaart, een kopie van een convocatiebrief van de Revolutionaire Rechtbank in Shiraz en een kopie van een arrestatiebevel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 12 juli 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Verder dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo zijn de gebeurtenissen die volgens u de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vertrek uit Iran, alsook u doen vrezen om terug te keren naar Iran, immers niet consistent en geloofwaardig. Uw relaas is namelijk onlosmakelijk verbonden met uw vriendschap met een zekere M.(...) A.(...) (CGVS p. 7). U verklaart dat u **vaak** op stap ging met haar en haar vrienden (CGVS p. 7, 9), een groep die volgens u uit een acht- of tiental personen bestond (CGVS p. 9) en waarvan ook een zekere N.(...) (CGVS p. 8) deel uitmaakte. Gevraagd naar wie er nog tot deze groep behoorde, stelt u echter opmerkelijk genoeg dat u hun namen niet kent (CGVS p. 9). Nochtans vond u het naar eigen zeggen wel heel leuk om met hen op stap te gaan (CGVS p. 7, 9), bezochten jullie samen verschillende plaatsen (de tuin van Eram, de tuin van Afifabad, de bioscoop - CGVS p. 8, 9) en zou u deze groep sinds ongeveer **een jaar** gekend hebben (CGVS p. 11). Dat u naast M.(...) en N.(...) geen enkele andere persoon die deel uitmaakte van deze groep bij naam kan noemen, is dan ook zwaar bedenkelijk. Als verklaring hiervoor stelt u dat vaak alleen met M.(...) en N.(...) praatte en bevriend was (CGVS p. 9), hetgeen echter nog steeds niet verheldert waarom u de namen van de andere mensen van deze groep waarmee u zo vaak op stap ging en het zo leuk had niet zou weten. Alsof u dit zelf lijkt te beseffen voegt u hier vervolgens aan toe dat u zich deze namen niet zo goed herinnert omdat u nog steeds in de war bent na een shock die bij u veroorzaakt werd toen men u in het transitcentrum kwam zeggen dat men u ging repatriëren (CGVS p. 2, 9). U beschikt echter niet over enig medisch attest dat deze toestand van shock en het daarmee (althans volgens u) gepaarde gaande effect op uw herinneringsvermogen kan staven, en bovendien slaagt u er opvallenderwijs wel in om zonder enige moeite andere details van uw asielrelaas, zoals onder meer de adressen van de huiskerkbijeenkomsten (CGVS p. 12) en het feit dat er naast alcohol ook één keyboard en drie gitaren in de villa aanwezig waren (CGVS p. 8), te vermelden. Eén en ander houdt dan ook geen steek.

Daarenboven beweert u dat M.(...) en haar vrienden zich ongeveer sinds een jaar bekeerd hadden, maar weet u merkwaardig genoeg niet of zij zich dan allemaal tegelijkertijd bekeerden (CGVS p. 9). U stelt niets over het verleden van deze vriendengroep te weten, en kan enkel aangeven dat M.(...) en N.(...) elkaar tijdens christelijke bijeenkomsten leerden kennen maar u heeft er verder geen flauw idee van hoe de rest van de groep met elkaar in contact kwam (CGV p. 9-10). Voorts legde u wisselende verklaringen af over hoe het kwam dat M.(...) u plots toevertrouwde dat zij zich bekeerd had. Zo gaf u eerst aan dat dit lang geleden is en u zich dit niet herinnert (CGVS p. 10), om na aandringen - en gewezen op het feit dat een bekering toch een moeilijk onderwerp is in Iran - te stellen dat deze vriendengroep u vertelde dat zij christenen waren nadat u hen verteld had over uw problemen thuis en u ermee instemde dat zij u zouden helpen om rust te vinden en uw God te leren kennen (CGVS p. 10). Daarnaast beweert u dat u zelf al vermoedens had gekregen over hun bekering omdat M.(...) en haar vrienden geheime bijeenkomsten hadden en u hiervan op de hoogte was (CGVS p. 10). Gevraagd

hoe u dit wist, verklaart u dat zij soms in uw bijzijn over die bijeenkomsten (en wat er daar gezegd was) spraken, alsook in deze context soms Jezus Christus vernoemden (CGVS p. 11). Dat M.(...) en haar vrienden hier zo openlijk tegen u, die zich tenslotte nog niet bekeerd had en ook nog maar sinds een paar maanden deel uitmaakte van deze groep (CGVS p. 10), over spraken is echter op zijn minst twijfelachtig te noemen. Zoals u zelf immers aangeeft komt het wel vaker voor dat Iraanse jongeren interesse hebben in het christendom, maar praten zij hier niet over met elkaar omwille van veiligheidsredenen (CGVS p. 11). Het feit dat M.(...) en haar vrienden u, die M.(...) bovendien uit het niets had aangesproken voor de tuin van Afifabad (CGVS p. 8) en zo toch voor een opmerkelijk begin van jullie vriendschap zorgde, desondanks zo snel volledig vertrouwden (CGVS p. 11), is dan ook eigenaardig. Daarbij gaf u aan dat M.(...) u reeds na vier of zes maanden toevertrouwde dat ze zich bekeerd had (CGVS p. 10), en beweert u dat uw vermoeden omtrent deze bekering **stilletjes** aan gegroeid was (CGVS p. 10, 11) omdat zij en haar vrienden onder meer over dergelijke bijeenkomsten spraken. Dit betekent dat M.(...) en haar vrienden reeds kort nadat u M.(...) leren kennen vertrouwelijke zaken in uw bijzijn verteld zouden hebben waaruit u kon afleiden dat zij zich misschien wel bekeerd hadden, hetgeen gelet op de problemen die Iraniërs kunnen krijgen in geval van een beschuldiging van apostasie weinig geloofwaardig is.

Voorts maakt u ook uw deelname aan deze christelijke bijeenkomsten of huiskerkdiensten, en hiermee gepaard gaand uw oprechte interesse in het christendom, niet aannemelijk. Eerst en vooral sprak u zichzelf tegen over het aantal bijeenkomsten dat u bijwoonde. Zo verklaarde u enerzijds dat u aan **drie** bijeenkomsten deelnam en tijdens de vierde bijeenkomst (op Valentijn) de problemen met de autoriteiten gebeurden (CGVS p. 11). Even later tijdens het persoonlijk onderhoud bent u dan weer vager hierover en stelt u dat u "slechts **twee of drie** keren" naar zo'n huiskerkdienst bent gegaan. Wanneer u vervolgens concreet wordt gevraagd naar het aantal bijeenkomsten dat u bijwoonde, heeft u het plots nog maar over **twee** bijeenkomsten en stelt u dat tijdens de derde bijeenkomst (op Valentijn) de problemen met de autoriteiten gebeurden (CGVS p. 11). U zou daarnaast ook nog één keer gevraagd geweest zijn om aan een bijeenkomst deel te nemen, maar niet in staat geweest zijn om deze bij te wonen (CGVS p. 11). Nochtans beweert u later tijdens het persoonlijk onderhoud dan weer dat M.(...) u steeds inlichtte over deze huiskerkdiensten (CGVS p. 12), hiervoor het codewoord "de bioscoop" gebruikt en dat zij dit **twee** keer tegen u gezegd heeft. Ook is het merkwaardig dat u niet meer weet wat er tijdens deze huiskerkdiensten juist verteld werd. U vermeldt wel dat het onder meer ging over de kruisiging van Jezus Christus en wie hem verraden had (CGVS p. 11, 12), maar kan zich frappant genoeg helemaal niets meer herinneren wat er hierover dan juist werd verteld (CGVS p. 13, 14). Als reden hiervoor stelt u dat u alles vergeten bent door de vele problemen die u had onderweg naar België (CGVS p. 11, 14), hetgeen echter een weinig overtuigende verklaring is gelet op het feit dat u - zoals eerder reeds aangehaald - niet over enig medisch attest beschikt dat kan staven dat u inderdaad (zoals u zelf beweert) uw geheugen helemaal verloren zou hebben (CGVS p. 14), en u - zoals eveneens reeds aangehaald - wel probleemloos andere details van uw asielrelaas kon vermelden (oa. spullen die in beslag werden genomen door de autoriteiten, adressen van de huiskerkdiensten - CGVS p.8, 12). Daarenboven is het merkwaardig dat u de naam van het hoofd van deze huiskerk niet weet en hem "monsieur" of "mijnheer" moest noemen, naar eigen zeggen omdat men nog niet het volledige vertrouwen in u had (CGVS p. 12). Dat men u niet genoeg vertrouwde om de naam van de leider van de huiskerk te vertellen maar wel om u te laten deelnemen aan de diensten, samen met de andere aanwezigen, slaat echter nergens op. Al even bedenkelijk is het feit dat u geen weet heeft van een bepaald plan dat besproken was in het geval dat er zich problemen zouden voordoen met de autoriteiten tijdens een dergelijke bijeenkomst, maar dat u louter vermoedt dat ze wel de juiste maatregelen genomen hadden. U stelt in deze context bovendien dat in de straat of steeg waar deze diensten gehouden werden geen auto's mochten parkeren en dat het tijdstip op die manier gekozen was dat de straten leeg waren, maar dat het tegelijkertijd vreemd genoeg niet opviel dat mensen daar passeerden (CGVS p. 13). Verder kan ook de oprechtheid van uw interesse in het christendom in vraag worden gesteld. U vermeldde tijdens het interview immers dat u naar deze huiskerkdiensten ging omdat u "zo snel mogelijk uw God wilde leren kennen" (CGVS p. 12). Gevraagd om welke reden u dit zo graag wilde (aangezien uit uw eerdere verklaringen bleek dat u een soort afkeer had gekregen van de islam), antwoordt u op eigenaardige wijze dat u de islam niet leuk vond maar dat God niks met de islam of enige religie te maken heeft. Vervolgens voegt u hier aan toe dat het christendom de enige godsdienst was "die u ter beschikking had" omdat u deze vriendengroep leerde kennen (CGVS p. 12), en dat u omwille van het aantal deelnemers aan de huiskerkdiensten ervanuit ging dat het "geen verkeerde godsdienst kan zijn" (CGVS p. 12). Dit zijn uitspraken die niet meteen blijken geven van een bijzonder oprechte en overtuigende persoonlijke interesse.

Ook is het noemenswaardig dat u naar eigen zeggen wel "van plan" was zich te bekeren maar dit door de omstandigheden niet hebt kunnen doen (CGVS p. 11). U verwijst hierbij naar de gebeurtenissen die plaatsvonden op 25/11/1396 (Gregoriaanse kalender: 14/02/2018) in het kader van het Valentijnsfeest dat georganiseerd werd door de huiskerk van "monsieur", gebeurtenissen die echter niet geloofwaardig zijn. U verklaart immers dat u degene was die de locatie voor dit feest regelde omdat M.(...) en N.(...) u gevraagd hadden of ze in die villa (die eigendom was van een vriend van u, CGVS p. 8) mochten feesten (CGVS p. 14). Gevraagd of "monsieur" dan zelf geen locatie kon voorzien of op het oog had, geeft u aan dat dit voorstel van de anderen kwam, hij er geen problemen mee had en hij louter naar de veiligheid informeerde (CGVS p. 15). Nochtans beweerde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat u zelfs de naam van "monsieur" (nog) niet mocht weten omdat men nog niet het volledige vertrouwen in u had (CGVS p. 12), en is het dan ook uiterst bedenkelijk dat men u wel plots de locatie voor dit feest, waarop vele 'gelovigen' aanwezig zouden zijn, liet regelen. Bovendien kent u opvallend genoeg slechts één van de andere jongens die u in de villa aan het helpen waren om dit feest voor te bereiden bij naam (CGVS p. 15), en weet u niet meer of jullie daar nu met "vier of vijf" personen aan het werk waren (CGVS p. 15). Dat u dermate vaag blijft over deze eenvoudige details die deel uitmaken van de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit Iran vormden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk.

Voorts verklaarde u tot drie keer toe dat u en deze andere jongens, op het ogenblik dat de Iraanse autoriteiten de villa binnenvielen, naar de villa ernaast vluchtten en jullie daar één uur lang schuilhielden (CGVS p. 8, 15). Wanneer hier dieper op ingegaan wordt stelt u echter plots dat jullie verschillende villa's doorkruist hebben en zo tot het einde van deze buurt in Shab Shotori geraakten (CGVS p. 15). De vraag hoeveel villa's jullie dan op jullie vlucht precies doorkruist hebben kan u echter niet beantwoorden omdat het er "heel veel" waren en u ze niet geteld hebt (CGVS p. 15), hetgeen deze ontsnappingsroute eigenlijk alleen maar onaannemelijker maakt. Ook verklaart u dat de Iraanse agenten die binnen waren gevallen in de villa waar jullie het feest aan het voorbereiden waren u en de andere jongens niet gevolgd zouden zijn, of u hier althans niets van gemerkt hebt (CGVS p. 16), en geeft u hier de uitleg aan dat zij misschien niet wisten dat jullie daar binnen waren (CGVS p. 16). U vermeldde echter ook meermaals dat uw auto bij de villa werd aangetroffen (CGVS p. 8, 15, 16), waardoor het wel erg onwaarschijnlijk lijkt dat deze Iraanse overheidsagenten niet zouden geweten hebben dat u daar aanwezig was. Overigens is het merkwaardig dat u de Afghaanse werker aan het einde van uw vluchttocht langs de vele villa's wel opbelt om poolshoogte te nemen van de situatie, maar hem niet eens heeft gevraagd of hij misschien problemen heeft gehad met de autoriteiten gezien hij daar op de uitkijk voor jullie stond (CGVS p. 16). Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat u helemaal niet meer weet waar u en de andere jongens die u aan het helpen waren in de villa precies uit de taxi gestapt zijn toen jullie in het centrum van Shiraz aankwamen (CGVS p. 16), een alweer eenvoudig detail dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantast. Daarbij verklaarde u dat u uw mobiele telefoon liet aanstaan nadat uw vriend M.(...) u was komen ophalen en er zelfs nog mee naar uw vader belde terwijl u zich bij M.(...)'s thuis schuilhield (CGVS p. 17), wat gelet op de algemeen heersende angst voor de inlichtingendiensten bij de bevolking in Iran (die u makkelijk via uw telefoon kunnen traceren en mogelijk zelfs af luisteren) op zijn minst bedenkelijk is. Dat noch uzelf noch uw vriend eraan gedacht heeft om het telefoontje naar uw vader met een ander toestel te plegen, en u uw toestel pas afzette nadat uw vader u dit zei (CGVS p. 17), is dat ook uiterst eigenaardig. Nadien zou u dan wel weer naar uw opa gebeld hebben uit angst dat de telefoon van uw vader afgeluisterd werd (CGVS p. 17), hetgeen opnieuw nergens op slaat. De Iraanse autoriteiten konden immers evenzeer de telefoon van uw grootvader af luisteren indien zij werkelijk op zoek waren naar u, en het feit dat u hier zelf niet aan zou gedacht hebben ondermijnt opnieuw zwaar de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Daarnaast beweerde u dat uw vader u vertelde dat er mensen van die huiskerk gearresteerd werden - u vermoed wanneer zij aankwamen voor het feest in de villa - en dat een paar van hen alle schuld in uw schoenen zouden geschoven hebben (CGVS p. 8, 9, 17, 18), een andermaal weinig geloofwaardig gegeven. Eerst en vooral is het niet aannemelijk dat uw vrienden de autoriteiten ervan zouden kunnen overtuigd hebben dat alle verantwoordelijkheid voor dit feest bij u lag, en ten tweede weet uw vader (die volgens u uw dossier kon opvolgen dankzij zijn voormalige job als militair en de positie van uw opa binnen de 'basiedj', een befaamde paramilitaire milite, CGVS p. 18) opmerkelijk genoeg niet wat er dan gebeurd is met de personen die gearresteerd werden (CGVS p. 18). Daarbij wees u er zelf op dat de 'Ettelaat' of Iraanse inlichtingendiensten nauwe banden hebben met de basiedj (CGVS p. 18), waar uw opa lid van is, maar wanneer u vervolgens gevraagd werd of uw vader of grootvader u dan niet konden helpen gelet op hun vele connecties beweert u dat dit niet het geval is. Zo stelt u plots dat het moeilijk is om iets gedaan te krijgen bij de Ettelaat en dat geld ook niet werkt, hoewel uw vader en grootvader blijkbaar toch in de mogelijkheid waren om uw dossier op te volgen (CGVS p. 18). Alsof u zelf lijkt te

beseffen dat dit niet bepaalt met elkaar rijmt voegt u hier nog aan toe dat er "heel veel schuld in uw schoenen werd geschoven", "iedereen u als organisator had vermeld", en dat daarom deze connecties of geld niet werkten (CGVS p. 18). Het is echter zwaar twijfelachtig dat de personen die gearresteerd werden door de Ettelaat allemaal stuk voor stuk u als enige organisator van dit feest hadden vermeld, alsof ze collectief ondervraagd werden of dit als het ware op voorhand reeds hadden afgesproken in het geval dat er iets mis zou lopen. Gevraagd of u nog contact zocht met M.(...) of N.(...) nadat u Iran verlaten had, en dus niet meer bang behoefde te zijn dat de Ettelaat u hierdoor zou kunnen lokaliseren, antwoordt u al even opmerkelijk dat u daar helemaal niet aan gedacht hebt (CGVS p. 18). Nochtans had u naar eigen zeggen een toch hechte band met hen ontwikkeld, en is het dan ook merkwaardig dat u op geen enkele manier polshoogte heeft proberen nemen van hen.

Tot slot wenst het CGVS nog op te merken dat u tijdens uw voorbereidende gesprek met de DVZ geen enkele melding maakte van uw vriendschap met M.(...) en/of N.(...), het feit dat zij zich bekeerd hadden tot het christendom, u dit eveneens van plan was, en u zelf ook huiskerkdiensten zou hebben bijgewoond. U vermeldde daar louter dat de Iraanse autoriteiten wat zaken van u in beslag hadden genomen, waaronder "enkele boeken van de christenen, twee maal anderhalve liter wijn, vier liter aragh en een gitaar" (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS echter gevraagd wordt wat de Iraanse agenten precies in beslag namen toen zij de villa waar u het feest aan het voorbereiden was binnenvielen, stelt u in eerste instantie vreemd genoeg dat u dit niet weet omdat u niet aanwezig was terwijl zij deze zaken meenamen (CGVS p. 18). Gewezen op het feit dat u bij de DVZ concreet over een paar christelijke boeken, twee keer anderhalve liter wijn, vier liter aragh en een gitaar sprak, wijzigt u plots uw verklaringen, corrigeert u de hoeveelheid wijn, aragh en gitaren, en stelt u frappant dat u nooit gezegd hebt dat u niet wist wat er in beslag werd genomen (CGVS p. 19). Nochtans verklaarde u dit uitdrukkelijk toen u een eerste maal deze vraag werd gesteld (CGVS p. 18), en schaadt de ontkenning hiervan uw persoonlijke geloofwaardigheid dan ook ernstig. Wanneer u er vervolgens nog op gewezen wordt dat u bij de DVZ ook niets vermeldde over uw vriendschap met M.(...), N.(...), hun bekering en uw wens om zich te bekeren, luidt uw antwoord dat u destijds niets gevraagd werd over die vriendschap en dat u wel gezegd heeft dat u problemen had met de godsdienst. Hiervan werd weliswaar niets genoteerd (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ), en ook wanneer er naar uw religie gevraagd werd liet u optekenen dat u de sjiitische islam belijdt, zonder enige melding te maken van het feit dat u problemen zou hebben met deze godsdienst of besloten had om u te bekeren tot het christendom (zie verklaring m.b.t. religie, DVZ p. 5).

Tot slot is het noemenswaardig dat u gedurende de week dat u nog bij uw vriend M.(...) in Shiraz verbleef geen problemen meer hebt gekend (CGVS p. 19), hoewel u van daaruit nog met uw mobiele telefoon naar uw vader had gebeld (CGVS p. 17). Op de vraag of uw familie of vrienden nog problemen hebben gehad met de Iraanse autoriteiten na dat incident bij de villa verklaart u eerst dat niemand problemen heeft gehad buiten uzelf, en pas wanneer er opgemerkt wordt dat het toch vreemd is dat de autoriteiten u niet zijn komen zoeken bij uw familie of vrienden stelt u dat dit wel het geval zal zijn maar u hierover niets weet (CGVS p. 19). Vervolgens stelt u dat de autoriteiten misschien wel bij u thuis zijn geweest maar dat uw vader u dit niet vertelt om te voorkomen dat u verdrietig of boos zou worden, maar even later lijkt u dan eigenaardig genoeg wel te weten wat uw vader gezegd heeft tegen de autoriteiten over waar u bent ("Hij vertelde dat hij niet op de hoogste is van waar ik ben", CGVS p. 19).

Gelet op bovenstaand geheel aan vaststellingen, dient te worden geconcludeerd dat u er iet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er niet tegemoet gekomen worden aan uw verzoek om internationale bescherming.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van dit verzoek, namelijk een convocatiebrief van de Revolutionaire Rechtbank in Shiraz, twee bladzijden van uw 'shenasnameh' of Iraans identiteits- of geboortboekje, de voorzijde van uw Iraanse nationale identiteitskaart en een arrestatiebevel, kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Het betreft namelijk stuk voor stuk kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, en bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de werking van de Iraanse overheidsinstellingen aangetast wordt door grootschalige corruptie op alle niveaus, en dat Iran één van de lucratiefste markten heeft voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten, waaronder niet alleen identiteits- of reisdocumenten maar ook juridische documenten (zie COI Focus Iran - Corruptie en documentenfraude - blauwe map). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder

vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien verklaarde u zelf tijdens het interview merkwaardig genoeg dat u geen bewijzen had van uw problemen met de autoriteiten omdat er geen dergelijke documenten opgemaakt worden, en dat de Ettelaat of Iraanse inlichtingendiensten geen convocatiebrieven sturen zodat u dit niet als bewijs kan gebruiken (CGVS p. 20). Tot slot is het noemenswaardig dat u wel kopieën kan bekomen van uw shenasnameh, identiteitskaart en convocatiebrieven van de rechtbank en arrestatiebevel, maar u er blijkbaar niet in slaagt om een kopie van uw paspoort te verkrijgen. U verklaarde dat u uw paspoort hebt achtergelaten bij uw vriend M.(...) (CGVS p. 4), maar dat het voor uw broer, die u de kopieën van uw andere documenten ging bezorgen, om de één of andere reden niet mogelijk is om u ook een kopie van uw paspoort te sturen (CGVS p. 5). Wanneer hier op aangedrongen werd stelde u dat u zelf naar uw vriend zou bellen om te zien of hij uw paspoort nog heeft (CGVS p. 6), en gevraagd of u uw broer dan niet hebt gezegd om contact op te nemen met deze vriend (toen u uw broer hoorde in verband met uw andere documenten), moet u dit opmerkelijk genoeg ontkennen. U kan echter geen reden aangeven waarom u uw broer niet gevraagd hebt om ook een kopie van uw paspoort te bekomen, en u herhaalt dat u zelf uw vriend gaat contacteren om te vragen of hij dit nog heeft (CGVS p. 7). Nochtans vroeg u uw broer wel om uw shenasnameh en uw nationale identiteitskaart te gaan halen op uw werk (CGVS p. 7), en is het dan ook bizar dat u hem niet langs M.(...) hebt gestuurd om eveneens uw paspoort te gaan halen (of op zijn minst te gaan kijken of het daar nog is). Daarbij is het behoorlijk vreemd dat u uw paspoort op zak had toen u dit illegale feest in de villa ging voorbereiden waardoor u dit op uw vluchtweg bij M.(...) hebt moeten achterlaten, maar u uw shenasnameh en Iraanse identiteitskaart gewoon op uw werk had laten liggen. Dit wekt onvermijdelijk de indruk dat u uw paspoort bewust tracht achter te houden, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid nogmaals niet ten goede komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 *juncto* artikel 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker voert aan dat hij zeer doorleefde verklaringen aflegt omtrent de redenen waarom hij zichzelf afkeert van de Islam. Ten gevolge hiervan en naar aanleiding van zijn vrienden begon hij zich te interesseren in het christendom en woonde hij enkele vieringen in een huiskerk bij. Verzoeker laat gelden dat verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek dient te voeren naar verschillende elementen. Vooreerst dient zij de gevolgen van de afkeer van de Islam te onderzoeken, vervolgens dient zij de interesse in het christendom te controleren en tenslotte dient zij de gevolgen van alcoholconsumptie aan een rigoureuze controle te onderwerpen. Verzoeker hekelt dat verwerende partij heeft nagelaten een grondige controle uit te voeren. Hij licht toe dat zij enkel een controle voerde naar de interesse in het christendom en de wens tot bekering naar het christendom, dewelke zij ongeloofwaardig acht, doch nalaat de afkeer van de Islam en de alcoholconsumptie te onderzoeken. Verzoeker wijst naar artikel 9 EVRM, dat naast het hebben en veranderen van geloof, tevens de "freedom to hold or not to hold religious beliefs and to practise or not to practise a religion" omvat. Verzoeker benadrukt dat hij duidelijk heeft gemaakt de Islam niet langer te willen volgen omwille van verschillende redenen. Niettegenstaande hij duidelijk maakt afstand te willen nemen van de Islam, gaat verwerende partij hier niet op in en voert zij enkel een controle uit naar de geloofwaardigheid van zijn interesse in het Christendom en zijn wens om zich te bekeren naar het Christendom. Nochtans is de Iraanse wetgeving duidelijk, niet alleen omtrent de bekering, doch ook omtrent de afkeer van de Islam, aldus verzoeker, die in dit verband een passage citeert uit het "Country Information Report Iran" van DFAT van 7 juni 2018. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende volgens verzoeker derhalve de nodige onderzoeken uit te voeren, al dan niet *proprio motu*, teneinde de gevolgen van de afkeer van de Islam bij een terugkeer naar Iran te kunnen inschatten, temeer uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte is van de gevaren van apostasie in Iran. Verzoeker wijst erop dat apostasie kan worden bestraft met de doodstraf, minstens dat de gevolgen hiervan een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling conform artikel 3 EVRM inhouden en hij verwijst in dit verband naar "Country Policy and

Information Note Iran: Christians and Christian converts” van United Kingdom Home Office van maart 2018. Hij merkt op dat hij gedurende zijn relaas duidelijk heeft gemaakt dat hij op regelmatige basis alcohol consumeert, niet wenst te vasten en het tevens niet nuttig acht op te staan voor het ochtendgebed. Hij keert zich derhalve af van de Islam, hetgeen door verwerende partij geenszins werd betwist doch niet aan een deugdelijke en rigoureuze controle werd onderworpen. De vermelding van de alcoholconsumptie had volgens verzoeker bij verwerende partij nochtans een belletje moeten doen rinkelen. Het drinken van alcohol is immers verboden. Bovendien wordt dit vaak geïnterpreteerd als een afkeer van de Islam, hetgeen, zoals eerder reeds werd aangehaald, een strafbare daad betreft. Verzoeker meent dan ook dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 juncto artikel 9 EVRM en besluit: *“Om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren had verwerende partij een beslissing moeten nemen op basis van alle gegevens in voorliggend dossier die zij wist, of redelijkerwijs had moeten weten. Dit op basis van de verklaringen van verzoeker en de beschikbare landeninformatie van het land van herkomst van verzoeker. Indien de situatie dit vereist, dienen de bevoegde instanties ambtshalve bijkomend onderzoek uit te voeren naar bepaalde situaties.*

In voorliggend dossier heeft verwerende partij zich beperkt tot het minimaliseren van de hele asielprocedure van verzoeker, zij betwist de geloofwaardigheid van de interesse in het Christendom van verzoeker op basis van zijn buikgevoel en voert een controle op basis van landeninformatie van heden, in plaats van een deugdelijke en diepgaande controle uit te voeren naar de afkeer van de Islam van verzoeker en van zijn alcoholgebruik. Op elk ogenblik van het onderzoek heeft zij nagelaten de grieven van verzoeker op een rigoureuze wijze te onderzoeken.

Dat overigens een vervolging die in het verleden plaats vond ervoor zorgt dat verwerende partij alle twijfel op een schending van artikel 3 EVRM dient weg te nemen. Zij heeft nagelaten dit te doen.

Uit deze uiteenzetting blijkt manifest dat het CGVS nagelaten heeft de asielaanvraag van verzoeker inhoudelijk te onderzoeken. Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing derhalve artikel 3 EVRM.”

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats dd. 25 juni 2018 gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden interesse in het christendom, aan zijn deelname aan christelijke bijeenkomsten of huiskerkdiensten en aan de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Iran, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers interesse in het christendom, aan zijn deelname aan christelijke bijeenkomsten of huiskerkdiensten en aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij geheel in gebreke blijft. Hij volhardt slechts in zijn beweringen dat hij zich begon te interesseren in het christendom en enkele vieringen in een huiskerk bijwoonde, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. De uitgebreide motivering blijft aldus onverminderd gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker voert aan dat hij doorheen zijn relaas duidelijk heeft gemaakt dat hij afstand wil nemen van de islam en dat hij op regelmatige basis alcohol consumeert, wat op zich verboden is en wat ook vaak wordt geïnterpreteerd als een afkeren van de islam. Hij benadrukt hierbij dat apostasie strafbaar is in Iran en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de gevolgen van zijn alcoholconsumptie en van zijn 'afkeer van de islam' in geval van terugkeer naar Iran niet heeft onderzocht.

De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. De Raad leest in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij eveneens problemen had met zijn vader en grootvader en dat hij thuis ruzie had telkens hij alcohol dronk. Gevraagd om deze problemen toe te

lichten, verklaarde verzoeker: *"Mijn problemen met mijn vader en grootvader waren eigenlijk de problemen dat alle jongeren tegenwoordig met hun religieuze ouders hebben. Alcohol drinken was een zonde. En mijn vader wou me niet als zijn zoon hebben als ik alcohol drink. Ik werd constant vernederd door mijn opa, dat ik geen mens ben omdat ik dat deed. In ons huis werd altijd islamitische bijeenkomsten georganiseerd. In de ramadan moesten we vasten, en 's ochtends vroeg moesten we opstaan om ons ochtendgebed te doen. Ik wist niet wie mijn God was. Wat het juiste en wat het verkeerde pas was. (...) Dus alles was verboden, en ik was in de war. Ik wist niet wat ik moest doen. (...) "* en *"Ik vond de islam niet leuk (...) Islam is vol bijgeloof, gemengd met echt geloof, en daarom weet je niet welke de juiste en welke de verkeerde is. (...) In het oog van mijn vader was ik een helmens en moest ik naar de hel gaan. (...) U zei ook dat u in het oog van uw vader naar de hel moest gaan. Om welke reden vond uw vader dat? Ik weet niet waarom mijn vader zoiets zei. Maar hij herhaalde vaak dat ik de godsdienst verlaten had. En dat ik de islam aan mijn laarzen lapte. Dus voor hem was ik iemand die niet geloofde in de islam."* en *"Ik vertelde hen vaak over mijn problemen, over wat mijn vader tegen mij zei. Dat ik door alcohol te drinken rechtsreeks naar de hel zou gaan."* (notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10, p. 12 en p. 14). Deze door verzoeker aangehaalde problemen met zijn familie kunnen echter bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig worden geacht om in zijn hoofde gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Naast de ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, blijkt bovendien nergens uit verzoekers verklaringen dat zijn gedrag en zijn houding ten overstaan van de islam de aandacht van de Iraanse autoriteiten zou hebben getrokken. Hij maakt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Iran problemen zou ondervinden met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn alcoholconsumptie en zijn 'afkeer van de islam', noch toont hij *in concreto* aan dat een mogelijke terugkeer naar Iran een schending van artikel 9 van het EVRM tot gevolg zou hebben.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Iran zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen met een verwijzing naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden

hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

M.-C. GOETHALS